

Arrest

nr. 275 003 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en zijn vrouw ongegrond. Tegen deze beslissingen dienden verzoeker en zijn vrouw beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 6 december 2021 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen de beslissingen van het CGVS van 23 maart 2021.

Op 27 januari 2022 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker van internationale bescherming (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : N.

voornaam : N.

geboortedatum : [...]1983

geboorteplaats : P.

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 06/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13/11/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Op 27 januari 2022 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker van internationale bescherming (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de vrouw van verzoeker en hun kinderen. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad, gekend onder het rolnummer X.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel onder meer toe als volgt:

“De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.

Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quiquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

4.3.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat de verweerster in haar beslissing zelf vrij vaag blijft. Ze voegde echter een evaluatienota van het artikel 74/13 Vw. toe waarin ze haar motieven poogt uiteen te zetten. Dat de motivering echter vaag en onvolledig dient te worden bevonden, (zie het stuk 10)

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

[...]

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat hoewel de verweerster de evaluatienota van het artikel 74/13 Vw. opmaakte en aldus he gezinsleven opwierp, dient te worden opgemerkt dat hier alsnog sprake is van een onzorgvuldige beslissing die niet correct en onvolledig is gebeurd.

[...]

4.5.

AANGAANDE DE HOGERE BELANGEN VAN DE KINDEREN

[...]

4.6.

AANGAANDE GEZONDHEIDSTOESTAND

Dat de verweerster in haar nota vervolgens het volgende stelt :

"Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben."

Dat de verweerster wel degelijk op de hoogte is van de medische historie van de verzoeker.

Dat hij een verleden heeft van overmatig alcohol- druggebruik. Dat zijn psyche hierdoor aangetast werd.

Dat dit een ziekte is die een persoon levenslang volgt. Dat de verzoeker bijgevolg een risico vormt voor zichzelf en zijn gezin in tijden van onzekerheid zoals deze. Dat een terugleiding naar een onveilig land voor de verzoeker een grote trigger zou kunnen vormen om terug te grijpen aan de verdovende middelen.

Dat de verweerster hiervan op de hoogte was en er toch rekening had mee moeten houden.

Dat de verweerster daarenboven ook op de hoogte was van de medische problematiek aan de longen van de verzoeker. Dat dit wordt aangehaald in de beslissing van het CGVS van zowel de heer NN, als NL en de kinderen, (zie het stuk 9)

Dat de verweerster had moeten onderzoeken hoe de medische situatie op heden geëvolueerd is.

Dat stellen dat de verzoeker verklaart geen medische problemen te hebben, wetende dat hij een verslavingsproblematiek kent, als onvoldoende zou moeten worden beschouwd en dat de verweerster meer onderzoek zou moeten gedaan hebben naar de gezondheidstoestand van de verzoeker. Dit zowel lichamelijk als fysiek.

Ten slotte kan de volgende stelling in de evaluatienota van het artikel 74/13 : "Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten," niet worden aanvaard op basis van hetgeen hierboven uiteengezet.

Dat er wel degelijk problemen bestaan die de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. belemmeren.

4.7.

BESLUITEND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De nota bij het artikel 74/13 Vw. kan niet worden beschouwd als volledig en zorgvuldig waardoor de beslissing nog steeds niet kan worden beschouwd als een redelijke, welgemotiveerde beslissing.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden. [...]"

Verzoeker wijst erop dat het bevel steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat dit artikel bij aanhef stelt "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Bijkomend stipt hij aan dat de gemachtigde is gehouden door de formele motiveringsplicht zoals onder meer neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte zelf de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Verzoeker stelt dat de gemachtigde een "evaluatie" van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft opgemaakt. Verzoeker acht de motieven van die 74/13-nota evenwel onvolledig. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel en dat dit individueel onderzoek correct moet gebeuren. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat bijgevolg een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de gemachtigde.

Specifiek met betrekking tot de gezondheidstoestand wijst verzoeker erop dat de synthesesnota niet meer stelt dan: *"betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben"*. Hij stelt dat nochtans de gemachtigde wel op de hoogte is van zijn medische historiek. Hij wijst enerzijds op zijn alcohol- en druggebruik en ook op de medische problematiek die reeds wordt aangehaald in de beslissingen van het CGVS, zowel in de beslissing van verzoeker als in de beslissing van zijn vrouw. Verzoeker meent dan ook dat stellen dat hij verklaart geen medische problemen te hebben, gezien het voorgaande, als onvoldoende moet worden beschouwd. Bijgevolg kan volgens verzoeker de stelling in de evaluatienota van artikel 74/13: *"derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten"* niet worden aanvaard.

Beoordeling

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt gemotiveerd over *"de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*, of meer bepaald over het hoger belang van het kind, het gezinsleven of de gezondheidstoestand van verzoeker, zijnde de elementen waarmee de gemachtigde moet rekening houden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Nochtans verplichten de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de overheid in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. De Raad van State stelde in zijn arrest nr. 253.942 van 9 juni 2022: *"Aangezien de autoriteit bij de vaststelling van een bevel om het grondgebied te verlaten in het bijzonder rekening moet houden met de eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling, moet zij toelichten hoe zij de vereisten van bovengenoemd artikel 74/13 heeft gerespecteerd"*. (eigen vertaling)

Echter in casu heeft verzoeker geen belangenschade bij het feit dat de gemachtigde niet heeft toegelicht in het bevel hoe hij de vereisten van artikel 74/13 heeft gerespecteerd. De motieven in de evaluatienota 74/13, die zich in het administratief dossier bevindt, blijken niet uit de bestreden beslissing, maar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker die motieven kent, nu hij die uitdrukkelijk citeert en aanvecht in zijn middel.

Verzoeker voert evenwel verder aan dat die motieven in de evaluatienota onder meer wat betreft zijn gezondheidstoestand niet zorgvuldig zijn en dat het individueel onderzoek correct had moeten gebeuren.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

De Raad stelt vast dat in de nota "evaluatie artikel 74/13" van 27 januari 2022 aangaande verzoeker inderdaad louter wordt gesteld onder gezondheidstoestand *"betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben"*. Vooreerst blijkt niet dat de gemachtigde zich op een (voldoende) recent gehoor kan gebaseerd hebben voor zijn stelling dat verzoeker zou "verklaard" hebben geen medische problemen te hebben. De gemachtigde stelt zelf in de evaluatienota zich voor artikel 74/13 te baseren *"op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming."* Het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dateert evenwel, blijkens het administratief dossier, al van 10 december 2020, terwijl het bestreden bevel dateert van 27 januari 2022. Verder dient de gemachtigde zich inderdaad op het moment van het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel te steunen op alle op dat moment actueel in het dossier aanwezige dienstige elementen, in het licht van de gezondheidstoestand. Uit het administratief dossier blijkt, en meer bepaald uit de beslissing van het CGVS aangaande verzoeker van 23 maart 2021, dat verzoeker medische documenten had voorgelegd met betrekking tot zijn persoonlijke gezondheidstoestand, over de medische behandelingen die hij in Albanië kreeg en waarbij de advocaat erop gewezen heeft dat de operaties niet naar behoren verlopen zouden zijn. Bijgevolg ziet de Raad niet in hoe de gemachtigde in de evaluatienota van verzoeker aangaande artikel 74/13 op redelijke en zorgvuldige wijze kon komen tot het loutere motief dat verzoeker "verklaart" geen medische problemen te hebben. Dit strookt immers niet

met de motieven die zijn opgenomen in de beslissing van het CGVS van 23 maart 2021, waarnaar de bestreden beslissing nochtans uitdrukkelijk verwijst.

Verzoeker kan dan ook gevolgd worden dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen benadrukt verweerder, met verwijzing naar een verouderde versie van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet dat aangezien door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, die bevestigd werd door de Raad, de in casu bestreden beslissing niet meer is dan “de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante” van de beslissing van het CGVS. Bijgevolg zou de gemachtigde allerminst een discretionaire bevoegdheid hebben en niets anders vermogen dan op grond van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten.

De Raad herhaalt dat artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissing en thans luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.” (eigen onderlijnen)

Zoals blijkt uit artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, heeft verweerder een punt dat in principe in de situatie van verzoeker een bevel om het grondgebied wordt afgegeven. Echter, waar verweerder doelt op een gebonden bevoegdheid, verwijst artikel 52/3, § 1 uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder in de nota zelf benadrukt, bevindt verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en vormt deze bepaling eveneens uitdrukkelijk de grondslag voor de huidige bestreden beslissing. Zoals verzoeker terecht opwerpt, stelt de aanhef van deze wetsbepaling: “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich dus van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit. Verder is voor het nemen van elke verwijderingsmaatregel, ook een bevel gestoeld op artikel 52/3, § 1 iuncto artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist, hetgeen verweerder ook niet betwist en de gemachtigde ook in het administratief dossier heeft gedaan, zodat opnieuw niet van een gebrek aan appreciatiebevoegdheid of van een gebonden bevoegdheid kan sprake zijn (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444; RvS 26 juni 2015, nr. 231.762). De bestreden beslissing kan dus niet zonder meer beschouwd worden als de noodzakelijke resultante van de beslissing van het CGVS en de bevestiging door de Raad van die beslissing.

Waar verweerder stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, stelt de Raad ten overvloede dat uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet blijkt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene in de beslissing kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan en dit in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (RvS 9 juni 2022, nr. 253.942). Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het

herkomstland. Hoe dan ook zijn deze overwegingen geheel ten overvloede aangezien de Raad in casu niet aanneemt dat verzoeker belang heeft bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 omwille van de vaststelling dat de bestreden beslissing zelf niet verduidelijkt op welke wijze de gemachtigde de drie elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd. In casu blijkt immers dat verzoeker zelf de nota inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft opgezocht en aldus door die inspanningen de motieven van de gemachtigde ook over de drie grondrechten kent.

Verder stelt verweerder dat verzoeker wat betreft de gezondheidstoestand verwijst naar de "gemoedstoestand van de kinderen" en een "recente polsbreuk van dochter M". De Raad leest evenwel niets dergelijks in het verzoekschrift. Verder stelt verweerder dat het voor zich spreekt dat deze elementen niet van die aard zijn dat zij afbreuk doen "aan de motieven van de bestreden beslissing inzake de medische situatie". Er zijn evenwel geen motieven in de bestreden beslissing inzake de medische situatie. Die staan enkel in de "evaluatenota artikel 74/13" en van die motieven in de evaluatenota heeft verzoeker aangevoerd dat die niet zorgvuldig zijn, noch correct.

Verder stelt verweerder in de nota: *"zoals aangehaald in de synthesesnota is de gemachtigde [...] dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen."* Echter, anders dan verweerder stelt, worden deze motieven niet aangehaald in de synthesesnota aangaande verzoeker, waar louter staat: *"betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben"*. Van deze summiere motieven heeft de Raad supra vastgesteld dat ze inderdaad niet getuigen van een zorgvuldig en correct onderzoek door de gemachtigde van de gezondheidssituatie van verzoeker op basis van de elementen die hem gekend waren voor het nemen van de bestreden beslissing.

Ten overvloede vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokkene. Het feit dat de gemachtigde aldus een individuele en zorgvuldige beoordeling moet maken van de gezondheidstoestand bij het - op zijn initiatief - nemen van een verwijderingsbeslissing, kan niet afhankelijk worden gesteld van het indienen door een verzoeker van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien is het "rekening houden met de gezondheidstoestand" niet beperkt tot het bezitten van informatie over een eventuele onmogelijkheid om te reizen. Verder, en eveneens ten overvloede, indien de gemachtigde zoals in casu het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, kan dit niet verholpen worden door van verzoeker te verlangen dat hij een verzoek indient om de verlenging van de termijn van een (onwettig bevonden) bevel te vragen, op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Waar verweerder in de nota nog opwerpt dat indien verzoeker om medische redenen niet kan verwijderd worden, het hem toekomt om de gemachtigde hiervan op de hoogte te brengen en de nodige bewijsstukken aan te brengen, gaat hij er volledig aan voorbij dat het thans bestreden bevel een beslissing is die wordt genomen op eenzijdig initiatief van de gemachtigde. Bijkomend blijkt uit de evaluatenota dat de gemachtigde zich louter heeft gesteund op een oud gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat reeds dateerde van 10 december 2020. Waar de gemachtigde in die evaluatenota van 27 januari 2022 ook stelt dat hij zich baseert op "alle actueel in het dossier aanwezige elementen", heeft hij dat niet op een zorgvuldige wijze gedaan. Verweerder gaat eraan voorbij dat artikel 74/13 de verplichting bij de gemachtigde legt om een individueel onderzoek te doen en erop gericht is te waarborgen dat hij bij het nemen van elke verwijderingsmaatregel rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten zoals de gezondheidstoestand. Hij dient zich daarvoor op zorgvuldige wijze te gedragen en aldus onder meer rekening te houden met alle hem gekende dienstige stukken, zoals in casu het bepaalde in de beslissing van het CGVS van 23 maart 2021 over de door verzoeker voorgelegde medische stukken, hetgeen hij in casu heeft nagelaten. De gemachtigde verwijst bovendien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar die beslissing doch heeft niet op zorgvuldige wijze rekening gehouden met de inhoud ervan, die relevant was voor de beoordeling van de gezondheidstoestand in het licht van de verwijderingsmaatregel.

Anders dan verweerder in de nota stelt, volgt de Raad dus niet dat de gemachtigde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, en die voor het nemen van de beslissing voorlagen, heeft gehandeld.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES